

«Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.» (1 Ioan 3,1.2)

Capitolul 12

Partea veșnică viitoare și căminul copiilor lui Dumnezeu

După ce am studiat întrucâtva familia lui Dumnezeu în relațiile ei diferite și în binecuvântările ei minunate și înalte, în drepturile și obligațiile ei, ne mai rămâne să aruncăm o privire asupra slavei viitoare a copiilor lui Dumnezeu și la partea și locuința lor veșnică. Pentru aceasta vom pleca de la un loc cunoscut din epistola către Romani. Citim acolo despre un plan, pe care Dumnezeu l-a alcătuit înainte de întemeierea lumii în Hristos referitor la toți copiii Săi, cu privire la ținta lor finală și la partea lor veșnică, și la care El ține ferm. Acolo se spune: «*Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său. Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut dintre mulți frați. Iar pe cei care i-a rânduit dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cei care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe cei care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat.*» (Romani 8,28-30) În primul rând aflăm aici, că din veșnicie Dumnezeu a avut planul să ne strângă pe noi, cei pierduți de odinioară, în jurul Său ca și copiii preaiubiți și să ne facă pe toți asemenea chipului Fiului Său, «*pentru ca El să fie Cel întâi-născut dintre mulți frați.*»

Ce plan minunat, dacă ne gândim cine am fost și cine suntem noi în noi înșine! – Aici vedem bogăția harului lui Dumnezeu ca niciunde altundeva! Dumnezeu a vrut nu numai să arate îndurare față de păcătoșii vinovați, vrednici de condamnare, să salveze pe dușmanii Săi, să ispășească vina lor și să le ierte pentru veșnicie toate păcatele, nu, El a vrut să-i facă copii ai Săi și să-i transforme pe toți în chipul Fiului dragostei Sale. Ei trebuie să fie «*ca El*» în slava veșnică. – Ce plan din partea lui Dumnezeu! Ce țel minunat, pe care El Și l-a pus înainte cu privire la noi! – Deci slava copiilor lui Dumnezeu va consta în aceea, că ei vor fi uniți veșnic cu Fiul lui Dumnezeu acolo sus în Casa Tatălui, și anume transformați asemenea chipului Său. Această asemănare cu Fiul lui Dumnezeu, la care este chemat și destinat fiecare credincios, se va obține și se va desăvârși în momentul când va reveni Domnul Isus ca să conducă pe ai Săi din lumea aceasta în Casa Tatălui. – Când după aceea Fiul lui Dumnezeu va veni iarăși pe pământ împreună cu ai Săi, ca să judece lumea, această asemănare minunată a celor răscumpărați cu El, Salvatorul lor și Domnul slavei, va fi văzută de toată lumea și El va fi admirat în ei.

Că această asemănare a copiilor lui Dumnezeu cu Isus se extinde numai la slava pe care Domnul o posedă ca Omul glorificat și nu și la filiațiunea Sa veșnică și Dumnezeirea Lui, este de la sine înțeles pentru toți cei care au o oarecare măsură de înțelegere spirituală. În slava Sa personală, dumnezeiască, El rămâne unic. Cum am putea noi împărtăși împreună cu El acestea? Noi le vom vedea numai. Aceasta este «*slava, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea*», slava Persoanei Sale ca a **singurului** Fiului al Tatălui. (Ioan 17,24) Ca singurul și veșnicul Fiul al dragostei Sale, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ocupă singur locul Său. Dimpotrivă, ca Omul glorificat, ca și Cap al noii creații, El este «*Întâiul născut dintre mai mulți frați*»; și în această poziție El ne face să avem parte de tot ce El a moștenit ca «*Fiu al omului*». Aici El spune: «*Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu.*» (Ioan 17,22) Aici Domnul vorbește nu numai despre „privirea” slavei Sale, așa cum face după aceea (în versetul 24), nu, noi avem dreptul să avem parte de ea și să o savurăm veșnic.

O, cu cât mai mult și nespuse de mare este această asemănare cu Isus, Domnul, decât numai simpla mântuire prin El de vina păcatelor noastre și de răsplata și condamnarea dreaptă veșnică! – Dumnezeu însă a alcătuit acest plan nu numai ca să dovedească toată bogăția dragostei Sale și a harului Său față de noi, dușmanii Lui, ci în primul rând din pricina slavei Fiului Său preaiubit.

Hristos este începând din veșnicie subiectul dragostei și al bunei plăcerii a lui Dumnezeu, punctul central al tuturor hotărârilor Sale, al gândurilor și căilor Sale. Deja când El a creat pe Adam, Hristos și slava lui Hristos era înaintea ochilor Săi. Și introducerea expresiei «*sămânța femeii*» era de fapt nu un gând ulterior al lui Dumnezeu, nu era un simplu mijloc ca să repare pagubele și să vindece nenorocirea nespus de mare care a venit în lume prin păcat, prin viclenia lui satan și prin nebunia și neascultarea primilor oameni, nu, era nespus mai mult: era prezentarea tainei și a planului veșnic al lui Dumnezeu, să glorifice veșnic pe Fiul Său. – Mai întâi Adam, omul responsabil, era chipul lui Dumnezeu și reprezentantul Lui pe pământ; el era subiectul favorii lui Dumnezeu, înconjurat de dovezile dragostei Sale, care ar fi trebuit să-l încurajeze să rămână în relațiile binecuvântate de dependență de Dumnezeu și ascultare de El. Dar noi știm, el a căzut, și căderea lui a adus toată nenorocirea în lume. Dușmanul a biruit. Însă tocmai triumful dușmanului a oferit lui Dumnezeu ocazia pentru revelarea «*ultimului Adam*», «*Omul al doilea, din cer*». El este acum Omul care va împlini toate gândurile și hotărârile lui Dumnezeu. Și că El, Cel care a înfăptuit lucrarea de mântuire, cu valabilitate veșnică, spre lauda lui Dumnezeu și spre mântuirea alor Săi, să fie recunoscut și glorificat, acesta este planul de nezguduit al lui Dumnezeu, este voia Tatălui. (Filipeni 2,9-11) Și tot ce Dumnezeu ne-a făcut, unde ne-a adus și pentru ce ne-a făcut, toate au avut loc și vor avea loc, pentru ca prin aceasta Hristos să fie glorificat și gloria Sa să fie mărită prin noi. Și în noi se va vedea toată veșnicia numai slava Sa. Pe drept se spune într-o cântare:

Și acolo când vom sta
 Veșnic proslăviți cu Tine,
 Va vedea în noi oricine,
 Doamne, numai slava Ta!

Deja la arătarea Sa împreună cu noi Domnul va fi «*glorificat în sfinții Săi și privit cu uimire în toți cei care au crezut*». (2 Tesaloniceni 1,10) Dar în mod deosebit aceasta va avea loc în Casa Tatălui în slava veșnică. O inimă care iubește pe Isus și este în armonie cu gândurile și căile lui Dumnezeu se va bucura nespus de mult de planul lui Dumnezeu și cu bucurie va intona în strigătul: «*Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă-I glorie*» (Psalm 115,1).

Deja acum se spune cu privire la poziția noastră în Hristos înaintea lui Dumnezeu: «*Asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești*» și: «*Așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta*» (1 Corinteni 15,48; 1 Ioan 4,17) Dacă privim starea noastră, trebuie să spunem că noi încă nu am ajuns să fim asemenea chipului lui Hristos. Lucrarea lui Dumnezeu, acțiunea Duhului Sfânt în noi, care are ca scop să ne transforme spiritual în chipul Domnului Isus, nu este încă terminată, ci continuă atâta timp cât noi călătorim aici jos. Cităm iarăși cuvintele apostolului: «*Iar noi toți, privind ca într-o oglindă, cu fața descoperită, gloria Domnului, suntem transformați în același chip, din glorie spre glorie, de Domnul, de Duhul.*» Și credincioșilor din Filipi același apostol scrie: «*Sunt încredințat că Acela care a început în voi o bună lucrare, o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos.*» (2 Corinteni 3,18; Filipeni 1,6) Așa cum am arătat deja mai înainte, această transformare lăuntrică a credincioșilor are loc treptat; ea înaintează până în ziua lui Isus Hristos, până în clipa binecuvântată și mult dorită, când Îl vom vedea așa cum este. Ea constituie «*buna lucrare*», pe care Dumnezeu prin Duhul Sfânt o face cu noi și în sufletele noastre, ca să ne conducă la ținta sublimă, pe care El Și-a pus-o în legătură cu noi, ca noi să devenim «*asemenea chipului Fiului Său*».

Al doilea punct, care ne întâmpină așa de minunat în locul citat mai sus din Romani 8, este cuvântul apostolului, că toate lucrurile, de care avem parte aici pe pământ, trebuie să slujească și să lucreze împreună, ca să ne conducă tot mai mult la țelul minunat al asemănării cu chipul lui Isus. – Desigur, lucrarea de mântuire a Domnului Isus la cruce, jertfa Sa scumpă, constituie și rămâne singurul fundament al mântuirii noastre mari și veșnice, fiind singura care face posibilă

transformarea noastră în chipul lui Isus; dar cât de minunat este să auzim, că acum nimic nu ne mai întâmpină întâmplător, nimic din această lume plină de schimbări nu ne mai poate lovi întâmplător, că acum toate trebuie să slujească planului lui Dumnezeu, ca să ne facă, pe noi, copiii Săi, asemenea chipului Fiului Său. Scriitorul inspirat ne spune, așa cum am amintit deja: «*Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați planului Său. Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său.*» - Un minunat „pentru că”, care ne dă cheia pentru înțelegerea corectă și pentru evaluarea corectă a tuturor lucrurilor care ne întâmpină pe pământ, pe noi, copiii lui Dumnezeu, fie ele mari sau mici, ușoare sau grele. Toate încercările, prin care Dumnezeu încearcă credința noastră, toate necazurile și suferințele, prin care El exersează sufletul nostru, toate prigoanele, greutatea, pericolele și luptele prin care ne conduce mâna Sa pe pământ, sunt rânduite și hotărâte ca să ne transforme într-un chip asemenea lui Hristos. În felul acesta tot ce ne întâmpină trebuie să lucreze împreună spre binele nostru; ce mângâiere! Atât amarul cât și dulceața, atât boala cât și sănătatea, lipsa și sărăcia, suferința și bucuria, toate și orice de pe pământ în mâna lui Dumnezeu vor contribui să facă sufletul nostru asemenea lui Hristos, să ne conducă mai aproape de țelul nostru sublim, să fim asemenea lui Hristos. Uneori din cauza necazurilor și plăgilor multe ne simțim ispitiți să strigăm ca și Iacov: «*Toate acestea sunt împotriva mea!*» (Geneza 42,36) dar Dumnezeu Își are mâna în toate, și El nu va permite nimic ce nu ar fi de folos și nu ar sluji planului Său bogat de har și minunat cu noi. În toate câte vin asupra noastră, El are permanent în vedere planul Său, ținta Sa cu noi: noi trebuie să devenim asemenea lui Isus, Fiul Său preaiubit.

Dacă vom privi un sculptor în atelierul său, cum lucrează la opera sa de artă, vom vedea că se folosește de unelte diferite. Dar dacă el ia ciocanul acesta sau acela, dacă lucrează cu o daltă mare sau cu una mică, nu trebuie să ne temem că el va distruge blocul de marmură, sau îl va strica: la fiecare lovitură și la fiecare bătaie, la tot ce face, el păstrează înaintea ochilor chipul care s-a născut în duhul lui și pe care vrea să-l obțină din piatra rece. Fiecare lovitură dată blocului de marmură îl duce mai aproape de ținta finală, de împlinire. Și când în cele din urmă opera de artă, statuia minunată, stă gata înaintea ochilor spectatorilor și cu solemnitate este dezvăluită înaintea întregului popor, se va spune: „*Lucrarea laudă pe maestru*”. Se va vedea cât de mult a iubit artistul lucrarea sa, cu câtă sârguință a lucrat la ea. Și cum gândurile și idealurile s-au materializat în acel chip, și maestrul va avea parte de plată și onoare.

Dumnezeu face acum ceea ce nimeni nu poate face, El face din păcătoși copii ai lui Dumnezeu și apoi îi transformă, pe ei, care odinioară în gândurile lor erau dușmanii Lui, în chipul minunat al Fiului Său. Ce plan! Dar plini de încredere putem spune: ce Și-a propus, ce vrea să aibă, curând se vor realiza, în scopul Său și după dorința Sa.

Da, Dumnezeu nu se oprește la jumătatea drumului. El Își realizează lucrarea și Își împlinește gândurile în chip minunat. Ce mângâiere puternică ne oferă conștientă, că Dumnezeu, prin tot ce El trimite și permite, vrea să ne ducă mai aproape de minunata țintă finală, asemănarea cu chipul Fiului Său. Așa știm de exemplu, Dumnezeu nu ne pedepsește niciodată, deoarece El are plăcere să întristeze (Plângerile lui Ieremia 3,33), și ca și cum ar vrea să bată grâul, atunci când îl treieră (Isaia 28,26-28), nu, ci numai spre folos, pentru ca sufletul nostru să se transforme asemenea chipului Fiului Său și potrivit cu slava la care suntem chemați. Da, «*aceasta vine de la Domnul oștirilor. El este minunat în sfat, mare în înțelepciune.*» (Isaia 28,29) Apostolul Pavel, care a suferit mai mult decât noi toți, spune: «*De aceea, nu cădem de oboseală, și chiar dacă omul nostru cel din afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoiește zi de zi. Pentru că necazul nostru ușor de o clipă lucrează pentru noi, mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie.*» «*Socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi.*» (2 Corinteni 4,16.17; Romani 8,18) Suferințele prin care noi suntem crescuți și curățiți stau în cea mai strânsă legătură cu slava pe care noi curând o vom obține la Hristos și cu Hristos. –

Fie ca ochii noștri să se odihnească pe Acela în al cărui chip vom fi transformați! Tocmai în mijlocul tuturor încercărilor, prin faptul că în duh privim la El, noi devenim asemenea Lui; nu însă, dacă noi ne preocupăm cu noi înșine și cu suferințele noastre.

Fiecare credincios, în ceea ce privește poziția sa, a fost adus acolo, că el poate privi slava lui Dumnezeu pe fața lui Hristos fără frică și fără acoperitoare, cu fața descoperită, și o poate admira. Dar numai în măsura în care noi ne bucurăm practic de această poziție și ochiul credinței noastre este îndreptat cu adevărat spre Hristos Cel glorificat, Îi va reuși Duhului Sfânt să alcătuiască sufletul nostru aici jos asemenea marelui nostru Model și în felul acesta să ne conducă de la o slavă lăuntrică la alta. O, fie ca nici un copil preaiubit al lui Dumnezeu să nu stea indiferent de această acțiune binecuvântată a Duhului sau chiar să se înclue față de ea – urmările unei astfel de atitudini cu siguranță se vor întinde până în veșnicie – ci fie ca noi să oferim loc suficient Duhului lui Dumnezeu în noi, ca prin căile și mijloacele mărețe, pe care Dumnezeu le întrebuițează din afară asupra noastră, să ne modeleze asemenea chipului lui Hristos. Asemenea Lui, Cel blând și smerit cu inima, trebuie să devenim noi tot mai mult, până când odată acolo sus vom fi total transformați în chipul Lui. Da, fie ca slava minunată, pe care noi astăzi o privim în Hristos înălțat la dreapta lui Dumnezeu, să-și pună amprenta pe sufletul nostru, pe umblarea și ființa noastră. Aceasta este dorința lui Dumnezeu pentru noi, ca deja aici «*Hristos să ia chip în noi.*» (Galateni 4,19) Ah, haideți să păstrăm în amintire planul lui Dumnezeu cu noi, haideți să fim ca lutul în mâna olarului! (Romani 9,23) Lucrarea este lucrarea lui Dumnezeu, dar El folosește mijloace și căi ca să ne formeze; și dacă dorința noastră sinceră este să devenim asemenea Domnului, atunci aceasta va avea loc; vom crește și ne vom maturiza în harul și cunoașterea Domnului nostru Isus Hristos. – În El, Omul glorificat la dreapta lui Dumnezeu, sunt unite și întrupate toate virtuțile, toate frumusețile morale și toate slăvile, și când privim la El, așa cum ni-L prezintă Cuvântul Său și Duhul Său, ne vom transforma și ne vom forma asemenea Lui. Vom reflecta frumusețea Lui. Așa cum noi suntem deja acum spre lauda harului lui Dumnezeu, tot așa vom fi cu siguranță cândva – uniți cu Hristos și complet transformați în chipul Lui – spre lauda gloriei lui Dumnezeu. Și așa după cum «*înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu este făcută cunoscut acum, prin Adunare, stăpânirilor și autorităților cerești*», tot așa în veșnicie Dumnezeu va face cunoscut bogăția slavei Sale față de noi și prin noi. (Efeseni 1,6.14; 3,10)

Dacă până acum am vorbit aproape exclusiv despre transformarea lăuntrică a credincioșilor în chipul lui Hristos, despre lucrarea continuă a harului și a Duhului lui Dumnezeu în noi, care se va vedea abia atunci când vom vedea pe Domnul față către față, trebuie să spunem un cuvânt și despre schimbarea și transformarea trupului nostru, care va avea loc. – În ceea ce privește poziția noastră noi suntem deja «*în locurile cerești*», dar încă mai purtăm «*chipul celui din țărână*», aceasta înseamnă, trupul alcătuit asemenea trupului primului Adam și de aceea este supus morții. Este adevărat că avem «*cele dintâi roade ale Duhului*», dar noi încă mai purtăm «*această comoară în vase pământești.*» Deci în ceea ce privește trupul nu suntem încă asemenea Fiului lui Dumnezeu. În privința aceasta «*așteptăm înfierea, răscumpărarea trupului nostru*». (Romani 8,23) De aceea în ceea ce privește partea exterioară noi nu suntem încă cunoscuți ca fiii ai lui Dumnezeu. Poetul spune, după ce mai înainte a cântat gloria lăuntrică a copiilor lui Dumnezeu, corect despre ei:

În rest, ei sunt ai lui Adam copii firești,
Și-i poartă, de asemeni, chipul pământesc,
Suferind în trup ca ceilalți păcătoși firești,
Mănâncă, beau, așa cum toți obișnuiesc.

În problemele trupești,
 Când dorm, și-n acțiunile firești,
 Nu poți altfel de ceilalți să-i deosebești,
 Decât prin renunțări la poftele lumești.

Scumpul nostru Domn, El Însuși, când a fost aici jos pe pământ, nu a fost recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu: «*El era în lume, și lumea nu L-a cunoscut.*» Se spunea: «*Nu este acesta Fiul tâmplarului?*» «*Nu este acesta Fiul lui Iosif?*» (Marcu 6,3; Luca 4,22) Numai ochiul credinței L-a recunoscut ca «*Unicul Fiu de la Tatăl, plin de har și de adevăr.*» Când Petru a mărturisit: «*Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu*», atunci Isus i-a zis: «*Ferice de tine, Simon, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele (simțul tău natural) ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.*» (Matei 16,16.17) Tot așa și credincioșii poartă același trup al smereniei, ca toți ceilalți oameni. Desigur, acesta nu mai slujește păcatului, ci prin har a devenit un templu al Duhului Sfânt; de asemenea, nu mai dăm păcatului mădularele noastre ca unelte ale nedreptății, ci ne dăm pe noi înșine lui Dumnezeu, ca vii din morți cum eram; și dăm lui Dumnezeu mădularele noastre ca unelte ale dreptății. (Romani 6,12.13) Cu toate acestea trupul nostru este numai o „colibă” șubredă, un „vas de pământ”, care nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu, ci trebuie transformat, înainte ca să fim introduși în cer. (Compară cu 1 Corinteni 6,19; 2 Corinteni 5,1.4.7; 1 Corinteni 15,50) Viața nouă, pe care am primit-o, nu este încă vizibilă în exterior, cu toate că ea se recunoaște în ceea ce facem și în ceea ce nu facem. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune: «*Viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.*» Momentul «*descoperirii fiilor lui Dumnezeu*» înaintea lumii întregi nu mai este departe. Și «*când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie.*» (Coloseni 3,4) Da, preaiubiților, scumpul nostru Domn va reveni; și El ne strigă: «*Eu vin curând!*» «*Cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile.*» (Filipeni 3,20.21) Când însă va avea loc aceasta, și va avea loc în curând la sosirea Domnului nostru, atunci se va împlini planul lui Dumnezeu cu privire la noi: «*Vom fi ca El (ca Hristos), căci Îl vom vedea cum este.*» (1 Ioan 3,3) Până atunci transformarea noastră lăuntrică va avea loc din treaptă în treaptă; transformarea trupului nostru, dimpotrivă, va avea loc într-o clipă: «*Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Pentru că trâmbița va suna și morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Pentru că putrezirea aceasta trebuie să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire. ... Atunci va fi împlinit cuvântul scris: „Moartea a fost înghițită de victorie”, „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este victoria, moarte?” ... Dar mulțumiri fie lui Dumnezeu, care ne dă victoria prin Domnul nostru Isus Hristos.*» (1 Corinteni 15,51-57) – Apostolul ne scrie în continuare: «*Pentru că Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos*», și anume, «*în neputrezire*», «*în glorie*» și «*în putere*», cu un «*trup spiritual (aceasta înseamnă transfigurat)*» (1 Tesaloniceni 4,16; 1 Corinteni 15,42-45). Și noi, cei care încă mai călătorim pe pământ, vom fi într-o clipă «*îmbrăcați cu locuința noastră cea din cer*». (2 Corinteni 5,2) Deja aici noi, «*cei care suntem lipiți de Domnul, suntem un duh cu El*», aceasta înseamnă legați cu El prin Duhul Sfânt, așa că noi alcătuim un întreg cu El. Noi mai știm și că El, Cel care sfințește, și aceia, care sunt sfințiți, sunt toți din Unul, de aceea El nu se rușinează să ne numească frații Lui. Tot așa citim: El, «*Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi.*» (Romani 8,11) Toți cei care au adormit în Hristos, la venirea Sa vor ieși din morminte spre învierea vieții (Ioan 5,29). Apoi toți credincioșii, care vor fi atunci în viață, nu vor mai vedea nicidecum moartea. Ce este muritor în ei va fi «*înghițit*» de viață, ce este slăbiciune va fi îmbrăcat cu putere, ce este

lipsit de cinste va fi îmbrăcat cu glorie. Ce clipă minunată va fi aceasta! Domnul Însuși o dorește foarte mult.

Venirea Domnului pentru a ne lua și a ne răpi în slavă constituie, așa cum am văzut mai înainte, speranța propriu-zisă a miresei lui Hristos sau a tuturor copiilor lui Dumnezeu. Fie ca noi să așteptăm cu dorință fierbinte «*să fim îmbrăcați cu locuința noastră cea din cer*» și «*să fim pentru totdeauna la Domnul*». – Împreună cu noi suspină întreaga creație; și ea așteaptă cu o dorință vie descoperirea fiilor lui Dumnezeu; căci atunci, când Hristos va fi arătat împreună cu ai Săi în glorie, și creatura va fi eliberată de blestemul păcatului omului și de robia stricăciunii (Romani 8,21). Atunci, așa cum a prorocit Maleahi, peste lumea sărmană «*va răsări Soarele dreptății cu vindecarea în aripile Lui*» și va fi venit «*mult dorita dimineată fără nori*». (Maleahi 4,2; 2 Samuel 23,4) Dar oricât de binecuvântată va fi atunci partea lui Israel pe pământ și partea națiunilor împreună cu Israel, totuși partea copiilor lui Dumnezeu este mult mai minunată în cer; ei sunt uniți cu Hristos și vor fi asemenea Lui, «*Fiului Omului*», după trup, suflet și duh. Ceea ce El le-a câștigat prin sângele Său prețios, va fi atunci văzut la ei și în ei și va fi revelat înaintea lumii întregi: gloria Sa. Hristos va chema la Sine pe mireasa Sa cerească înainte de strângerea lui Israel și înaintea zilelor grele de judecată, și o va prezenta «*Lui Însuși glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora.*»

De aceea haideți, noi, cei care am devenit proprietatea prețioasă a Domnului, să avem această speranță în El, să ne curățim, după cum El Însuși este curat, și anume «*de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu*». (1 Ioan 3,3; 2 Corinteni 7,1)

Acum, la sfârșitul studiului, să ne îndreptăm scurt privirea spre locuința viitoare a copiilor lui Dumnezeu. Putem face aceasta. Domnul nostru scump Însuși a îndreptat privirile ucenicilor întristați spre locuința lor veșnică, atunci când a trebuit să le spună, că în curând Se va despărți de ei și din lumea aceasta Se va reîntoarce la Tatăl Său. Cuvintele Lui sunt bogate în mângâiere și învățătură pentru inimile noastre: «*Să nu vi se tulbure inima; voi credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*» (Ioan 14,1-3)

Până acum ucenicii au avut pe Domnul în mijlocul lor; acum El îi părăsea, și după înfăptuirea lucrării de ispășire se va reîntoarce în cer, așa că de atunci înainte El era pentru ei subiectul credinței. Așa după cum ei au crezut în Dumnezeu, fără să-L vadă, tot așa de atunci înainte ei trebuiau să creadă și în El, Fiul lui Dumnezeu, fără să-L vadă. Atâta timp cât El a fost la ei, El le-a revelat pe Tatăl, și acum El le îndreaptă privirea în sus spre casa Tatălui și le arată că de acum patria lor va fi acolo. – Ce prețios este aceasta pentru noi toți cei care credem în Isus și prin El am devenit copiii lui Dumnezeu. Casa cerească a Tatălui este patria noastră; acolo vom locui toată veșnicia! – Deja acum noi trebuie să umblăm acolo în duh, așa cum am auzit, dar când va veni Isus, Luceafărul strălucitor de dimineată, pe care Îl așteptăm, atunci vom fi îmbrăcați peste trupurile acestea cu trupuri glorificate sau, dacă mai înainte am adormit în El, vom fi treziți și vom fi introduși de El Însuși acolo sus.

Dumnezeu are multe locuințe în casa Sa, și El dorește ca ea să devină plină. (Luca 14) Dar cum ar fi putut astfel de ființe, așa cum eram noi de la natură, să pășească vreodată în locașurile sfinte ale cerului, dacă Isus nu S-ar fi coborât pe pământ și nu ne-ar fi făcut potriviți și pregătiți pentru prezența lui Dumnezeu și pentru casa Tatălui, și dacă El nu S-ar fi dus înaintea noastră acolo, ca să ne pregătească acolo un loc? Da, Fiul lui Dumnezeu a trebuit mai înainte să intre în Locul Preasfânt de acolo de sus cu propriul Său sânge, aceasta înseamnă, să apară înaintea lui Dumnezeu cu dovezile înfăptuirii anulării păcatelor și a mântuirii, înainte ca vreunul din noi să poată ajunge acolo. De aceea epistola către Evrei spune: «*I se cuvenea Aceluia pentru care sunt toate și prin care sunt toate, aducând pe mulți fii la glorie, să desăvârșască¹ prin suferințe pe*

¹ Cuvântul «desăvârșească» are în epistola către Evrei, atunci când se folosește cu privire la Hristos, sensul de „destoinic” pentru o poziție de funcție.

Căpetenia mântuirii lor.» (Evrei 2,10) Cu alte cuvinte: în sfințenia și dreptatea Sa Dumnezeu era dator față de Isus, pe care El L-a lăsat să sufere pentru păcatele acelora, cărora El voia să le obțină un loc în slavă. Numai pe calea suferințelor și a morții a putut Isus să obțină dreptul de a deveni Salvatorul păcătoșilor pierduți, ca să-i ducă la slavă. – Și veșnic să fie Domnul preamărit, El S-a coborât pentru noi în valurile întunecate ale morții, și El S-a ridicat biruitor în cer pentru noi.

De când Isus Hristos este ca Omul glorificat la dreapta lui Dumnezeu, în slava cerului este «*un loc*» pregătit pentru oamenii mântuiți. Casa Tatălui este deschisă pentru primirea noastră; nimic nu mai stă în cale acestei primiri, numai faptul că nu toate sufletele au fost mântuite, acelea pe care Dumnezeu, Domnul, vrea să le aducă. Duhul Sfânt, care este pe pământ de când Isus, Domnul nostru, domnește în cer, încă mai cheamă: «*Veniți, căci totul este pregătit!*» Ce mesaj minunat și ce timp de har pentru toate sufletele doritoare de mântuire! Dar și ce privilegiu pentru toți credincioșii, cărora Duhul Sfânt al lui Dumnezeu le dă mărturia că sunt copii ai lui Dumnezeu, să știe: Domnul este aproape! El vine iarăși și ne introduce în casa Tatălui. – Ei Îl aud strigând: «*Eu vin curând!*» Și ei răspund în Duhul, și împreună cu Duhul, Mirelui ceresc și Îi strigă întâmpinându-L: «*Amin. Vino Doamne Isus!*» (Apocalipsa 22,17.20) Da, ce prețios și totodată ce serios, în orice oră poate veni clipa binecuvântată, în care Domnul Își va împlini cuvântul și ne va lua acasă. El dorește cu mult mai mult să ne aibă acolo sus, decât ne putem noi dori să fim la El. Căci dragostea Lui pentru noi este cu mult mai mare decât dragostea noastră pentru El. Însă în măsura în care noi Îl iubim, dorința Lui după noi trezește și în inima noastră dorința aprinsă să fim în curând la El. Este adevărat:

„Numai dragostea hrănește dorința
După venirea Ta, Prieten minunat.”

Așteptarea venirii Domnului Isus este și rămâne exclusiv o chestiune a inimii: dacă El este subiectul sentimentelor noastre, dacă Persoana Sa este prețioasă pentru noi, atunci inima noastră va poposi deja acum acolo sus, unde ea este, așa cum Domnul Însuși a spus: «*Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.*» Dar dacă El este comoara, El ne poate striga: «*Mijlocul să vă fie încins, și luminile aprinse; și voi fiți asemenea oamenilor care-l așteaptă pe stăpânul lor!*» (Luca 12,34-35) În timp ce singura noastră speranță și dorință se îndreaptă spre El, pentru a-L vedea față către față, pe Cel care iubește sufletele noastre, atunci de la sine vom mărturisi cu credințioșie aici jos despre El. Așa cum odinioară Maria Magdalena era întristată la mormântul lui Isus, dar din locul acesta a avut voie să ducă ucenicilor cea mai mare veste, tot așa și inimile noastre nu vor fi satisfăcute de nimic altceva, decât numai să-L vadă pe El și să fie unite cu El, Cel care cu sângele Său ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu, și ca să fim mesagerii Lui credincioși. Fără El lumea este pentru noi ca și moartă, totodată un mormânt mare. Alți pot să-și găsească locuința aici și cu interesele lor pot fi legați de pământ; dar atâta timp cât Hristos nu este prezent, și acela, care Îl iubește cu adevărat, va umbla ca străin și pelerin pe pământ; și el nu va ști pentru ce el este în lume; dar va ști, numai dacă vrea să-L slujească pe Dumnezeu și să-L mărturisească și să-L preamărească prin cuvânt și umblare pe Domnul și Mântuitorul său, pe care Îl așteaptă să vină din cer. –

Încă odată îndreptăm atenția spre cuvintele minunate, în care Domnul ne făgăduiește revenirea Sa. El spune: «*Vin din nou și vă voi primi la Mine Însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*» Și ce minunat, când în ultima rugăciune spune Tatălui: «*Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii.*» Ce dragoste și ce intimitate întâlnim aici; ce cordial ne vorbește Domnul slavei; cât de clar se vede în rugăciunea adresată Tatălui dorința Lui mare după noi. O, ce speranță fericită, să fim în curând uniți cu El și toată veșnicia să fim la El! –

Cu adevărat, față de aceste cuvinte numai «robul rău» poate spune: «*Stăpânul meu întârzie să vină.*» (Matei 24.48)

Nu putem nici trece cu vederea în Cuvântul lui Dumnezeu, în mod deosebit în epistole să constatăm, cum Duhul Sfânt se străduiește să ne îndrepte inimile spre «*răbdarea lui Hristos*» și spre «*dragostea lui Dumnezeu*» (2 Tesaloniceni 3,5). Hristos rabdă și așteaptă până va veni clipa când El va avea voie să ia pe ai Săi acasă din toate strâmtorările și suferințele din timpul de acum. Dar și noi răbdăm, dacă ne odihnim în dragostea de Tată a lui Dumnezeu, dacă cunoaștem răbdarea Domnului și savurăm credincioșia și scumpătatea Sa. Într-o astfel de stare inimile noastre nu vor putea să eșueze, să obosească, și mai ales să se facă asemenea cu lumea. –

Dar în ceea ce privește locuințele din casa Tatălui, în care Domnul în curând va lua pe ai Săi, Sfânta Scriptură vorbește puțin despre ele însele. Gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile oamenilor. Aceștia ar putea să simtă nevoia de a auzi multe despre lucrurile din cer, în timp ce ei nu cunosc dragostea minunată a inimii de Tată a lui Dumnezeu, și nici scumpătatea Persoanei Mântuitorului și Domnului lor, sau nu le savurează așa cum se cuvine. Realmente sunt multe scrieri religioase, atât la păgâni și la turci, cât și la creștini cu descrieri minunate, pline de fantezie, ale locuințelor veșnice și a bucuriei sfinților. Dar toate acestea nu rezultă din Duhul lui Dumnezeu, și nici din necesitățile unei inimi ajunse la liniște în Domnul Isus. Acestea nu observă că în Cuvântul lui Dumnezeu lipsește o descriere deosebită și detaliată a locuințelor veșnice din casa Tatălui din cer. Există însă o descriere a miresei însăși, care în simbolul unei «*cetăți sfinte*» este văzută ca «*noul Ierusalim*» în momentul venirii ei pe pământ împreună cu Mirele, pentru ca împreună cu El să guverneze aici timp de o mie de ani (Apocalipsa 21,9 și versetele următoare); dar aceasta nu este descrierea locuințelor veșnice din casa Tatălui din cer. O astfel de descriere nu există! –

Dar chiar și în privința măreției și frumuseții acestei «*cetăți*» sau a timpului Împărăției de o mie de ani a lui Hristos pe pământ, creștinul spiritual, cu judecată, va spune împreună cu poetul:

Nu spre cetatea cea cu străzile de aur
Inima-mi se-ndreaptă copleșită de mult dor;
Fiindcă sunt al Domnului meu scump tezaur,
Doresc veșnic Lui să mă închin și să-L ador.

Cuvântul lui Dumnezeu, în ceea ce spune despre locuința veșnică a copiilor lui Dumnezeu, se referă la Ființa lui Dumnezeu și la nevoile vieții noi și ale inimii curate, fără de care «*nimeni nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu*», nimeni nu poate «*vedea pe Dumnezeu*». (Ioan 3,3; Matei 5,8)

Pentru inima firească și pentru natura veche păcătoasă, apropierea sfântă de Dumnezeu și locuința Sa nu ar fi un cămin și nici fericire, și numai chin și groază. Așa a strigat și Iacov la Betel, atunci când el s-a văzut la «*porțile cerului*», chiar dacă era numai în vis: «*Cât de îngrozitor este locul acesta!*» - Și toți cei care pe pământ au primit numai o rază de lumină din Locul preasfânt al lui Dumnezeu, au strigat: «*Vai de mine! Pentru că sunt pierdut.*» (Isaia 6,5) Dar pentru că s-au judecat singuri în ziua mântuirii și în timpul harului, au găsit mântuirea și au primit har. Și de îndată ce inima a fost împăcată cu Dumnezeu și a fost curățită și a primit harul nemărginit al lui Dumnezeu, ea s-a îndreptat grăbită spre El cu dorința și cu strigătul psalmistului: «*Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne al oștirilor.*» «*Sufletul meu însetează după Tine.*» (Psalm 63) «*Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când voi veni și mă voi arăta înaintea Lui?*» (Psalm 42)

Dumnezeu, care deci contează pe sentimentele copiilor Săi, ne spune în Cuvântul Său de fapt numai două lucruri despre căminul nostru veșnic. Și aceasta ne este pe deplin suficient. El ne spune mai întâi, că el este «*casa Tatălui*». (Ioan 14) Vorbește cu un copil candid, aflat în

străinătate, despre casa lui părintească. Privește cum i se luminează privirea, cum îi strălucesc ochii, cum îi bate inima! De ce? – Ah, nu pentru că probabil casa are un fronton impunător, o fațadă uriașă, mare, încăperi mari, are un amplasament minunat și împrejurimi minunate; nu, nu! Chiar dacă casa părintească ar fi o colibă și ar fi situată undeva într-un colț pierdut al pământului, dacă ar fi în nisipul stepei, inima se îndreaptă într-acolo, deoarece acolo este tatăl. El răspândește fericire și strălucire. De câtă dragoste nu a avut parte copilul de la el, începând din primele zile ale lui! –

Tot așa este și cu noi, copiii lui Dumnezeu! – Că ea este casa Tatălui, spre care călătorim, din cauza acesta pentru noi este hotărâtă o bogăție nespus de mare de slavă, casa Tatălui, pe care noi L-am cunoscut deja acum în plinătatea dragostei Sale, în măreția și slava puterii Sale și a harului Său. Când Filip în neștiința lui spune lui Isus, pe când Acesta vorbea cu el despre Tatăl și despre casa Tatălui: «Doamne, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns», atunci noi ar trebui să putem spune cu certitudine: noi am cunoscut pe Tatăl în dragostea Sa în Hristos Isus, și realmente, ne este de ajuns!

Cu inimi fericite ne ridicăm privirile în sus spre Dumnezeu, ținta minunată, și cântăm:

Acolo-n marea binecuvântare, / Din depărtare când eu voi sosi,
Îmi va veni-n întâmpinare / El, Dumnezeu și Tatăl meu din veșnicii.
Iubirea care mă va-ntâmpina acolo sus, / Și cu-a ei slavă mă va-mpresura,
Mi-a îndulcit aici pustia de nespus, / Și totdeauna-a fost de partea mea.

Da, ce speranță, ce fericire, să mergi la Dumnezeu, Tatăl, în curând să fi veșnic la El în casa Tatălui!

Cea de-a doua comunicare, pe care Cuvântul lui Dumnezeu ne-o face cu privire la partea noastră veșnică și căminul nostru veșnic este, că acolo noi vom fi «*la Hristos*». Ce scurt este acest cuvânt și cât spune de mult, cât de bogat și cât de plin de conținut! – Ni se spune într-un mod plin de dragoste felul cum Domnul ne făgăduiește venirea Sa și luarea noastră la El, când El spune: „*Vreau să vă iau la Mine, pentru că acolo unde sunt Eu să fiți și voi*”. – El nu este mulțumit cu ceva mai puțin, dar nici noi. Să mergi la Isus, să fi la El, aceasta este pentru sufletul care Îl cunoaște, esența întregii fericiri. Apostolul spune: «*Doresc să plec și să fiu împreună cu Hristos*.» (Filipeni 1,23) Domnul știe ce înseamnă pentru ai Săi să fie în apropierea Sa, să fie împreună cu El. De aceea El spune tâlharului de pe cruce, care în ceasul al unsprezecelea s-a întors la El: «*Astăzi vei fi cu Mine în paradis!*» Tot așa vorbește Duhul Sfânt, când vorbește cu credincioșii despre fericirea lor din cer. Despre starea actuală a celor adormiți în Hristos El spune numai, că ei sunt «*afară din trup și sunt acasă la Domnul*» (2 Corinteni 5,8). Și când El vorbește cu ei despre partea și fericirea lor veșnică, El le spune prin apostol tot așa de scurt: «*Vom fi întotdeauna împreună cu Domnul*». (1 Tesaloniceni 4,17)

Dacă chiar numai slaba trăire aici pe pământ a prezenței Domnului constituie bucuria și fericirea credinciosului, ce va fi când pe deplin și veșnic, trup, suflet și duh vom fi la Domnul! Ce poate fi mai înalt în timp și veșnicie, decât părtășia cu Tatăl și cu Fiul? Nimic de pe pământ și nimic din cer. – Ah, așa de des aici pe pământ această părtășie fericită este distrusă și tulburată! Păcatul care locuiește în noi, pofta lumii și viclenia dușmanului întreprind părtășia noastră fericită cu Domnul așa de des și în felul acesta ne răpesc anumite binecuvântări. Însă acolo sus la dreapta lui Dumnezeu, la Isus, Domnul, unde «*vom purta chipul Celui ceresc, așa cum am purtat chipul celui pământesc*», unde noi pentru totdeauna și pe deplin vom fi eliberați de puterea dușmanului, unde nu se mai apropie de noi nici o ispită a păcatului și lumii, unde toate suferințele pământești vor fi înapoia noastră, unde va dispărea tot ce aparține vechii creații, acolo nu este nici un deranj. Da, acolo bucuria și fericirea noastră nu vor fi tulburate, deoarece acolo părtășia cu Tatăl și cu Fiul va fi deplină și veșnică.

Făgăduința dată biruitorilor în scrisoarea deschisă către Filadelfia ne face să cunoaștem ceva din fericirea acelei părtașii veșnic netulburate. Citim acolo: «*Pe învingător îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul Meu, și Numele meu cel nou.*» (Apocalipsa 3,12) Desigur acest cuvânt poartă amprenta cărții în care se găsește, potrivit împrejurărilor deosebite ale credincioșilor din Filadelfia, dar totuși ne arată cum învingătorii și sfinții își găsesc fericirea tocmai prin legătura lor veșnică și identificarea lor cu Hristos. El Însuși vrea acolo, așa cum El ne spune, să scrie pe noi Numele Dumnezeului Său, numele cetății Dumnezeului Său și Numele Său cel nou! El știe, că ceea ce constituie bucuria Sa este și bucuria noastră; de aceea El ne atribuie concordanță deplină cu El, unitate deplină cu El. -

Toată strălucirea cerului, toată măreția și gloria, care cu siguranță se vor găsi acolo, nu ne-ar putea satisface, nu ne-ar putea face fericiți, dacă Isus, Mântuitorul și Domnul nostru nu ar fi acolo! Dorim să cântăm, așa cum se spune într-o cântare:

Ce ar fi cerul fără Tine,
Și toată slava?

Ne-am întoarce pe acest pământ sărman și am vrea mai bine să fim în valea plângerii cu Isus și chiar de ar fi numai în credință și în Duhul Sfânt, decât să fim acolo în sala de nuntă fără El! –

Și cât este de prețios! Citim despre acel loc fericit: «*Nu va mai ieși afară nicidecum!*» - Nu numai că acolo nu va mai fi nici un deranj, ci acolo nu va mai exista nici o încetare, nici un sfârșit al părtașiei veșnice, fericite, a celor mântuiți. Noi înșine constituim cetatea nouă², al cărei nume îl scrie pe noi Isus, Domnul și Mântuitorul nostru; dar noi vom purta și Numele Dumnezeului Său, care acum este și Dumnezeu nostru și Tatăl nostru, și noi vom purta și Numele Său, acesta este Numele Său propriu-zis, și anume, Numele Său nou. Deci sunt trei Nume, cu care noi vom fi desemnați în veșnicie: cu Numele Tatălui, cu numele miresei Mielului și cu Numele Domnului Isus. O apartenență de nedesfăcut și cu aceasta ne este asigurată și arătată o conviețuire veșnică. – Când auzim despre aceste trei nume ne gândim la cuvintele Domnului din rugăciunea Sa minunată adresată Tatălui, înainte ca El să plece de la noi. El spune: «*Tu Mi i-ai dat.*» (Ioan 17,6) Aici avem iarăși pe aceștia trei, și anume în aceeași ordine: pe Tatăl, mireasa și pe Fiul. – Și de asemenea noi auzim pe Domnul rugându-Se: «*Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu.*» (Ioan 17,24)

Cu câtă plăcere Tatăl va împlini dorința – da, este mai mult decât o dorință, căci se spune «*vreau!*» – Fiului Său și va lăsa mireasa Sa să locuiască împreună cu El, Fiul dragostei Sale, care L-a glorificat nespun de mult în viață și în moarte, în casa Tatălui! – Atunci planul de har al lui Tatălui cu noi va fi împlinit spre glorificarea Fiului Său, dar și dorința Domnului nostru după noi, proprietatea Sa scump răscumpărată, va fi satisfăcută. Atunci El va avea la Sine «*plata durerilor Sale*» - și ce dureri au fost ca durerile Sale? – El vede «*rodul muncii sufletului Său*» strâns în jurul Său – și ce osteneală se va asemăna vreodată cu osteneala Sa? - «*și El va fi satisfăcut.*» (Isaia 53,11) Da, dacă noi putem cânta, așa cum am spus: „Ce ar fi cerul fără Tine?” noi putem spune și cu reverență și plini de adorare despre Isus, Domnul nostru scump: „Ce ar fi pentru El cerul fără noi?” – Căci El este Negustorul «*care caută perle frumoase; și, găsind o perla de mare valoare, a mers și a vândut tot ce avea și a cumpărat-o.*» (Matei 13,45.46³) «*El a iubit Adunarea⁴ și S-a dat pe Sine Însuși (decă nu numai «tot ce avea») pentru ea.*» (Efeseni

² Aceasta este «mireasa, soția Mielului» (Apocalipsa 21,9).

³ Larg răspândită sau aproape general răspândită este însă părerea, că negustorul din pilda aceea înseamnă păcătosul sărman și perla ar fi Isus. Dar păcătosul a cumpărat pe Isus sau Isus a cumpărat pe păcătos? Cu siguranță, Isus l-a cumpărat pe păcătos. Păcătosul nu avea nimic altceva decât numai murdăria păcatului și vină; ce ar fi putut el să cumpere? – (compară și cu Luca 15,1-7; Ioan 15,16; Apocalipsa 5,9 și multe alte locuri din Scriptură)

⁴ Sau Biserica (în greacă = ecclesia): Mireasa Sa.

5,25) «Pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea». (Evrei 12,2) Și acum, când «S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu», vrea să aibă pe ai Săi la Sine. Aceasta este dorința Lui aprinsă și voința divină, așa cum ne spune Cuvântul Său.

Așa cum am văzut, Cuvântul lui Dumnezeu nu ne face descrieri deosebite despre locuința propriu-zisă și veșnică a copiilor lui Dumnezeu și tot așa nu ne dă nici o relatare, așa cum și-ar dori-o oamenii, despre lucrurile veșnice și împrejurările din casa Tatălui, așa cum ar fi de exemplu preocuparea noastră în fericirea veșnică. Chiar dacă fantezia omenească, de cele mai multe ori cu mâini nelegiuite, ar vrea și aici să dea voalul la o parte, copilul lui Dumnezeu cu judecată, cu înțelegere spirituală, nu dorește după aceasta, și, așa cum am spus mai înainte, nu dorește o descriere a locuințelor cerești veșnice, unde vom locui. El știe, că acolo, la ținta lor, în casa Tatălui fericită, copiii lui Dumnezeu vor fi toată veșnicia corespunzător chemării și poziției lor înalte, spre cea mai înaltă glorie a lui Dumnezeu, spre fericirea lor. –

Cu siguranță puținele aluzii, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le face cu privire la existența și lucrarea noastră în cer, și anume prin simboluri din viața aceasta pământească, vor fi cu mult depășite de realitate. Așa citim, că Domnul «vrea» să slujească alor Săi în casa Tatălui, pentru slujirea credincioasă pe care ei au făcut-o pentru El în valea întunecoasă a pământului. (Luca 12,37) Auzim în continuare, că acolo credincioșii «vor urma pe Miel», pe Isus, oriunde va merge El, și că El «îi va păstori și îi va duce la izvoarele apelor vieții». (Apocalipsa 7,17) De asemenea noi vom fi îmbrăcați în alb, «strălucitor și curat» și vom fi încoronați cu «cununii de aur» (Apocalipsa 4,4; 19,8); și cântând vom gloriga pe Dumnezeu și pe Miel printr-o cântare nouă. (Apocalipsa 5,9-14) Dacă credinciosul va fi întrebat: ne vom vedea, ne vom recunoaște și ne vom înțelege noi unul pe altul în cer, el va răspunde: da, fără îndoială!⁵ Căci acolo în casa Tatălui va fi ce este desăvârșit, tot ce este în parte, care pe pământ s-a simțit așa de dureros în familia lui Dumnezeu, și chiar și în umblarea și părtășia unii cu alții, va fi dispărut pentru totdeauna. O!, familie a lui Dumnezeu, cât de eliberată și de fericită vei fi tu veșnic acasă înaintea Feței Tatălui!

Poetul Spitta în cunoscuta cântare „Cum ne va fi?”, după ce el mai înainte într-o strofă a cântat fericirea mare, cea mai înaltă măsură a fericirii pentru privilegiul de a-L vedea pe Domnul, „pe Fiu în plinătatea Dumnezeirii Sale”, spune în privința aceasta:

Vom vedea ochii, care cândva au vărsat lacrimi
din cauza durerilor oamenilor și a împietririi inimii,
rănile, care au vărsat sângele scump
ce ne-a eliberat de moartea veșnică.

„Cum ne vom simți când prin spațiul ceresc,
Cu mântuiții mână-n mână călătorind
La tronul vieții, unde pomii vieții cresc,
Proaspăt ca-n a treia zi a facerii foșnind;
Unde ochiul nu se-nchide, inima nu se răcește,
Nici dureri, nici suferinți, nici moarea nu ne chinuiește.”

Dar dacă Dumnezeu ar fi vrut să ne descrie mai îndeaproape în timpul acesta toată bucuria și fericirea părții noastre veșnice și a căminului veșnic, ar fi fost posibil aceasta? Nu lipsesc în vorbirea noastră cuvintele pentru a face aceasta, și sunt în viața noastră pământească simboluri și relații suficiente, prin care să ni se facă cunoscut ce «a pregătit Dumnezeu pentru aceia care Îl

⁵ Compară cu Matei 17,1-8; Luca 16,23, unde este vorba numai de transfigurarea Domnului și de recunoașterea a doi sfinți pe pământ și despre o recunoaștere în iad. Dar dacă Cuvântul lui Dumnezeu ne arată o recunoaștere aici, cu cât mai mult trebuie să fie aceasta în cer! Da, acolo se va împlini pe deplin ceea ce Petru a recunoscut pe munte: «Este bine să fim aici!»

iubesc»? Și ar putea duhul nostru prost să înțeleagă aici și inima noastră în acest trup al slăbiciunii să suporte fericirea și bogăția, pe care le vom moșteni în curând acolo sus? Și ar fi bine pentru noi, dacă ochiul nostru acum, când suntem așa de puțin spirituali, ar fi îndreptat spre lucrurile exterioare, și nu spre Isus, Domnul nostru? – Dumnezeu nu ar putea face aceasta. Duhul Sfânt vrea să ne dea mărturie despre El, să ne vorbească despre El și să-L glorifice! – Putem recunoaște la apostolul Pavel cum acționează Dumnezeu. Pavel, deoarece era «*un om în Hristos*», a putut fi răpit «*în al treilea cer*». Acolo a auzit cuvinte, pe care omul nu le poate spune și nu are voie să le spună. Dar începând de aici înainte a fost această glorie ținta ochilor săi pe cărarea vieții sale prin lumea întunecată, plină de osteneală? O, nu. Să se citească epistola către Filipeni, în mod deosebit capitolul 3, cum ținta a rămas numai Hristos; cum el a dorit «*să-L cunoască pe El*» și «*să-L apuce*» și să fie «*transformat*» asemenea Lui. Da, scump împreună cu mine călător și moștenitor al gloriei veșnice, noi Îl vom vedea pe Isus; aceasta este dorința inimii noastre. Și «*vom fi ca El, pentru că-L vom vedea cum este*»; și vom fi la El pentru totdeauna.

Să ne îndreptăm spre locul cunoscut din Apocalipsa, în care Dumnezeu ne lasă să aruncăm o ultimă privire în starea veșnică a lucrurilor; când primul pământ și primul cer au trecut și totul a devenit nou. Auzim acolo, prezentat pe scurt, descrierea minunată: «*Iată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Său, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. Și El va șterge orice lacrimă din ochii lor; și moarte nu va mai fi, nici întristare, nici strigăt, nici chin nu va mai fi, pentru că cele dintâi au trecut.*» (Apocalipsa 21,3.4)

Odihna de sabat veșnică, pe care Dumnezeu a păstrat-o pentru poporul Său, va fi atunci venită. Dar și odihna lui Dumnezeu va fi venit atunci. – Când Dumnezeu a creat pământul actual, atunci El a privit la tot ce a făcut și iată, erau foarte bune; și se spune: «*El S-a odihnit de toată lucrarea Sa.*» Când după aceea a venit păcatul în lume cu toate nenorocirile lui și a despărțit pe oameni de El, atunci Dumnezeu a început din nou să lucreze, așa cum a spus Domnul și Mântuitorul, atunci când a dezarmat pe cărturari și farisei în ziua de sabat la vindecarea unui bolnav: «*Tatăl Meu lucrează până acum și Eu de asemenea lucrez*». Însă atunci, când ce este vechi a trecut și totul a devenit nou, când făgăduitul cer nou și pământul nou vor fi prezente, în care va locui dreptatea lui Dumnezeu (2 Petru 3,13), atunci Dumnezeu Se va odihni din nou și anume cu o odihnă veșnică. Marea lucrare a dragostei Sale va fi atunci terminată. Planurile Lui veșnice vor fi împlinite spre biruința și lauda veșnică a harului Său prin Isus Hristos, Domnul nostru. Pe baza sângelui Mielului lui Dumnezeu, care a îndepărtat păcatul lumii și odată cu păcatul și moartea, va fi un pământ nou și deasupra lui un cer nou. Dumnezeu va locui atunci veșnic sub laudele celor mântuiți ai Săi.

În mijlocul tuturor sfinților și mântuiților din toate timpurile și „perioadele de timp”, «*Adunarea*» sau «*Adunarea celor întâi-născuți*» (Evrei 12,23), care este Mireasa și plinătatea lui Hristos, va ocupa un loc deosebit și privilegiat, și ea îl va păstra. Ea, care deja aici în smerenia ei a fost «*locuința lui Dumnezeu în Duhul*» și «*Templul Dumnezeului cel viu*» (2 Corinteni 6,16; Efeseni 2,22), se va numi acolo în gloria veșnică așa de frumos «*cortul lui Dumnezeu*»⁶: «*Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii!*»⁷ - Și cu toate că Dumnezeu are multe familii⁸ și din El «*își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ*» (Efeseni 3,15), totuși între toate acestea este numai una, ai cărei membrii, răscumpărați prin sângele lui Hristos «*din orice seminție și limbă și popor și națiune*» (Apocalipsa 5,9) și «*toți au fost botezați de un singur Duh într-un singur trup*» (1 Corinteni 12,13) sunt intim legați cu Isus, Fiul lui Dumnezeu, ca «*Întâiul născut dintre mai mulți frați*» și sunt uniți veșnic cu El într-un întreg viu și anume în poziția Sa sublimă, în care El domnește ca și Cap peste orice stăpânire și autoritate. (citește Efeseni 1,20-23) Și

⁶ Compară Apocalipsa 21 versetele 2 și 3 cu versetele 9 și 10.

⁷ Deci în afară de «cortul lui Dumnezeu» (mireasa lui Hristos) vor fi acolo și „oameni” sfinți. Aceștia sunt credincioșii din diferite timpuri și perioade de timp de pe pământ, înainte de Avraam și de la Avraam; și mai târziu credincioșii din Israel din legământul nou și cei dintre „națiuni” (păgânii), care s-au întors la Dumnezeu în timpul Împărăției de o mie de ani, care aici nu vor mai fi diferențiați în starea lor veșnică.

⁸ Îngeri cu diferite gradații și oameni din diferite perioade de timp.

această o familie suntem noi, noi, copiii lui Dumnezeu, din a căror inimă se înalță prin Duhul Sfânt spre Dumnezeu strigătul: «Ava, Tată». (Ioan 1,12; Romani 8,14-16) Și în această descriere a fericirii noastre veșnice (Apocalipsa 21,1-7) găsim ca esență scoasă în evidență apropierea și părtășia cu Dumnezeu.

Când în afară de aceasta este vorba de lucrurile referitoare la fericire, atunci nu sunt prezentate acelea, care sunt acolo, ci acelea care nu se găsesc acolo: «întristare», «strigăt», «chin» și «moarte». Ah, noi cunoaștem, și chiar foarte bine, aceste urmări amare ale decăderii de la Dumnezeu, aceste roade îngrozitoare ale păcatului. Cât de mult au suferit și au oftat toți mântuiții din cauza lor în această lume și în acest pustiu! Dar acum toate acestea sunt veșnic îndepărtate. Dumnezeu, dimpotrivă, este așa de aproape de noi, că El cu o mână ne șterge lacrimile, nouă și tuturor celor mântuiți, și ne mângâie cu privire la toate suferințele pământești. Da, este adevărat, «suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie comparate cu gloria viitoare, care va fi descoperită față de noi».

Credincios preaiubit, noi încă mai suntem aici, pe cărarea îngustă spre casa Tatălui veșnică. Poetul ne spune:

Curaj, cărarea abruptă s-o suim!
Merită sudoarea, efortul să-l dorim,
Să mergem zorind, acolo să sosim,
Unde Domnul dă mai mult decât gândim.

Da, să perseverăm, să fim credincioși! Ce har ne-a întâmpinat, pe noi care nu eram decât niște păcătoși, «copii ai mâniei, ca și ceilalți», dar acum suntem copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu! Chemați de Dumnezeu afară din pierzare potrivit planului veșnic, curățiți și salvați prin sângele lui Hristos, acum noi ca și copii ai lui Dumnezeu am fost făcuți corespunzători gloriei veșnice, care este înaintea noastră. Noi parcurgem o lume dușmană față de Dumnezeu, care a fost deja judecată, care a lepădat pe Fiul lui Dumnezeu și L-a omorât, și pe noi nu ne cunoaște și nu ne iubește, da, ne urăște, căci noi nu suntem din ea. Dar cât este de bine, că noi am fost chemați și am fost făcuți capabili să fim «imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți». (Efeseni 5,1) Și Dumnezeu în harul Său vrea să ne dea nouă, pelerinilor, copiilor și moștenitorilor Săi, tot ce avem nevoie ca să-L putem glorifica aici pe pământ și să fie spre fericirea noastră pe cărarea îngustă spre casa Tatălui veșnică, spre apropiata țintă veșnică. «Ceea ce nici un ochi nu a văzut, nici o ureche nu a auzit și la inima niciunui om nu s-a suit» - ceea ce El acolo sus ne-a pregătit - «ne-a descoperit prin Duhul Său».

În măsura în care noi suntem copii smeriți și ascultători, Duhul Sfânt ne arată partea noastră, ne lasă să cunoaștem inima și dragostea Tatălui și să savurăm izvorul veșnic al sfințirii noastre. Cu adevărat, dacă umblăm cu credincioșie pe urmele Domnului, pe care El ni le-a lăsat aici, atunci vom rămâne în dragostea Tatălui; și în bucuria Lui vom jubila în Duhul Sfânt: «Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. ... Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu!» (1 Ioan 3,1.2)